

ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑ

ΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΤΟ ΜΟΥ ΜΗΤΣΟ ΧΕΛΜΗ

Μέσα σ' ἄγνωστους ἄγνωστος,
ἐνῶ βαθὺ μὲ κυκλώνει τὸ σκοτάδι,
ἓνα δρόμο γυρεύω νᾶβρω,
τὸ σκοπὸ μου—ἓνα φῶς.

Ξάφνου ξανοίγω ἓνα δρόμο
καὶ στήν ἄκρη του ἓνα φῶς,
—Τάχα οἱ ἄγνωστοί μου δὲν τὸ βλέπουν;—
Μὴν εἶν' ὁ δρόμος μου, μὴ ὁ σκοπός μου;

Πῆρα τὸ δρόμο, κι' ὅταν ἔφθασα στήν ἄκρη,
τὸ φῶς εἶχε σβυστῇ κ' ἡ ἄκρη ἦτανε καμπή.
"Ἄλλες ἄκρες ξανοίγω κι' ἄλλα φῶτα, κι' ὅταν ἔφθανα
τὰ φῶτα ἦταν σβυστὰ κ' οἱ ἄκρες ἦτανε καμπές.

Σκοντάφτω μέσα στὸ σκοτάδι, πέφτω,
ἐπλήγωσαν τὰ πόδια μου, λιγοψυχᾶω,
κι' ὅσο προχωρῶ σβύνουνται τὰ φῶτα
κι' ὁ δρόμος μου δὲν ἔχει τέλος.

Ἀπελπισμένος πειᾶ, ἀποκαμωμένος, πίσω γυρίζω,
ἄλλο δὲν ἔχω νὰ κάμω παρὰ νὰ πέσω
καὶ νὰ μοῦ γίνη τάφος ὁ σκοτεινὸς ὁ τόπος
ποῦ ἐφαντάσθηκα πῶς ἀπ' αὐτὸν θὰ ξεκινούσα.

Μέσα στὴ φρίκη τοῦ θανάτου νέο φῶς ξανοίγω,
σηκώνομαι μὲ ἀγῶνα, προχωρῶ παραπατώντας
καὶ μὲ λαχτάρα τὸ βρίσκω ἀναμμένο. Τὸ φῶς ἦτανε πυγολαμπίδα
κι' ἄλλος δρόμος πειᾶ δὲν μοῦμνε ἀνοιχτός.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

. . . Καὶ σβύνουν οἱ σκιές,
σβύνουν οἱ σκιές τῶν δέντρων,
σβύνουν οἱ σκιές τῶν φύλλων,
σβύνουν ὅλες οἱ ζωές.

Ὅλες ἐνώνουνται σὲ μία μόνη,
κάθε σκιά γίνεται θάνατος
καὶ κάθε ζωῆς ἀνοίγει τάφος,
ἕνας ὅλες γίνονται θάνατος.

Ὅταν αὐριο θὰ γεννηθοῦν
οἱ σκιές δὲν θ'ἄνε οἱ ἴδιες,
οἱ σημερινές σκιές ἐπέθαναν,
δὲν θ'ἄνε αὐριο οἱ ἴδιες.

Πεθαίνουν ὅλες οἱ σκιές,
μέσα στὸ δάσος οἱ ζωές τῶν σκιῶν σβύνουν,
σὲ λίγο μιὰ σκιά μόνη θ' ἀπλωθῇ,
ἡ μεγάλη τοῦ σκοταδιοῦ σκιά.

Κ' εἶνε ἡ μεγάλη ἡ σκιά χαμὸς
κ' εἶνε νεκρὴ ἡ σκιά ἡ ἴδια
γιατὶ θάνατος καὶ ζωὴ πειὰ δὲν ξεχωρίζουνε,
γιατὶ δὲν ὑπάρχει πειὰ ὁ θάνατός της — τὸ φῶς.

Παρόμοια χαρούμενες πολλὲς ζωές
χάνονται μέσα στὴ ζωὴ τῇ μεγάλῃ
καὶ κανεὶς δὲν ὑπάρχει θαυμαστής
γιατὶ ἔτσι λείπει τῆς ζωῆς ὁ ἀγώνας.

ΣΤΑΘΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ